

[S. Rasmussen.]

foreningerne, men ogsaa fra andre Dele af vort Folk. Jeg synes, at man ogsaa i Betragtning heraf bør betænke sig noget, inden man gennemfører et saadant Lovforslag.

Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, men jeg kan ikke forstaa, at man, naar der i øvrigt paa Dagene før Kirkens store Højtider, Jul og Paaske, skal ske en Indskrænkning, saa siger, at Pinselørdag maa man have Lov til at behandle paa lignende Maade som en almindelig Lørdag. Jeg forstaaer ikke denne Tankegang. Skulde man ikke, lige saa vel som man ihukommer de andre Højtider, ihukomme den store Fest, som Pinsen dog er for Menigheden? Og selv om man nu siger, at det er Smaating o. s. v. — det skal jeg ikke hænge mig i —, saa er Tendensen i denne Lovgivning nu alligevel at slappe Kravene med Hensyn til at ihukomme Søndagen, ikke blot som Helligdag, men ogsaa som Hviledag. Skal vi her i Rigsdagen virkelig gaa med til, at disse Musikanter, som nu har Lov til at spille til Kl. 24, fremtidig skal have Lov til at spille til Kl. 2? Jeg synes ikke, det er rigtigt; jeg kan ikke gaa ind paa den Tankegang, at et udvidet Restaurationsliv skulde være en god Forberedelse til en Hviledag og en Helligdag.

Det er blevet anført, ogsaa af en Partifælle af mig i det andet høje Ting, som jeg paa mange Maader sætter stor Pris paa — og det er blevet gentaget her —, at det kristeligt set skulde være at foretrække at tillade Musik til Kl. 2 for derved at holde Publikum fra Natklubberne. Det forbavsede mig for Resten, at den højtærede Justitsminister i Dag fremhævede, at der her eksisterer visse Forbud, som Politiet ikke overholder. Naar det er Tilfældet, synes jeg, at den højtærede Justitsminister hellere skulde have gjort sig til Talsmand for, at disse Forbud *skulde* Politiet overholde; det maatte han kunne sørge for.

Jeg er i øvrigt ikke ganske klar over, hvor mange Restaurationer der er her i København, som kun har Lov til at have aabent og have Musik til Kl. 24, men det er et stort Antal, vistnok over 100; jeg ved heller ikke, hvor mange Natklubber der er, men jeg betvivler, at der skulde være saa mange her i København, at de skulde kunne tage det store Publikum, som paa staas at gaa fra Restaurationer til Natklubber efter Kl. 24.

Jeg vilde finde det i høj Grad beklageligt, om et Lovforslag, som der er rejst saa megen Kritik imod, og som har vist sig ikke at kunne samle Partierne i Folketinget, hvil-

ket det heller ikke vil kunne her i Lands-tinget, skulde blive gennemført nu. Jeg for min Part vil i hvert Fald ikke være med dertil.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere, som kunde slutte sig til, skal vi sige, Folketingets Forslag. Det forbavsede mig, at det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) mente, at jeg havde tjent Sagen bedre ved at rejse den paa min egen Autoritet i Stedet for støttet til forskellige Organisationer. Den Udtalelse ikke alene forbavsede mig, men det glædede mig specielt at høre den fremsat af den ærede Ordfører, thi jeg har ikke hidtil fra den Side mærket til nogen Respekt for det, han kalder min Autoritet, paa de Omraader, hvor jeg netop havde Autoritet. Han maa til Gengæld være forberedt paa, at jeg ikke tillægger hans Udtalelser nogen Betydning paa Omraader, hvor jeg ikke har nogen speciel Autoritet, saaledes som Tilfældet er paa det her foreliggende Lovforslags Omraade. Det er formentlig ret naturligt, at jeg i Bemærkningerne til Lovforslaget har refereret de Henvendelser, der faktisk er kommet til Justitsministeriet vedrørende denne Sag. Havde jeg ikke refereret disse Henvendelser, men nøjedes med min saakaldte egen Autoritet, saa vilde den første, der var sprunget op, hvis man kan bruge saa voldsomt et Udtryk om den ærede Ordfører for Venstre, have været den ærede Ordfører, idet han vilde hævde, at det var et nyt Eksempel paa min beklagelige Mangel paa Beskedenhed.

Den nævnte ærede Ordfører hævdede i øvrigt, at den Stemning, man først og fremmest burde paakalde i en Krisetid, var Alvor, en Stemning, som dette Forslag ikke paakalder. Det sidste kan jeg være enig med ham i. Der er ikke nogen særlig Appel til Alvoren i disse forskellige Bestemmelser, men jeg kan ikke tage hans Udtalelser i saa Henseende som nogen almindelig Bebrejdelse mod Regeringen eller mod Justitsministeren for ikke i denne Krisetid at have interesseret sig for Alvoren. Jeg maa hævde, at jeg ikke har haft særlig mange glæderige Stunder i min Virksomhed som Socialminister eller nu som Justitsminister. Det er virkelig i allerhøjeste Grad alvorlige Spørgsmaal, man beskæftiger sig med, i den Grad alvorlige, at man godt kunde trænge til lidt mere Musik en Gang imellem om Aftenen. For øvrigt er Spørgsmaalet her ikke et Spørgsmaal om Alvor eller Ikke-Alvor. Det er nærmest et Spørgsmaal om